

**MISSA EXEQUIAL DE LA SRA. MARISA COSTA ERRA,
Membre del Consell diocesà de Pastoral**

*Homilia pronunciada a la parròquia de la Mare del Diví Pastor de Vic, el dia 7 de
novembre del 2012*

La nostra assemblea en l'enterrament de la nostra germana Marisa és una convocatòria feta no pas per la mort, sinó per la vida. La celebració cristiana sempre celebra la vida, perquè celebra Jesucrist, el Fill etern de Déu, el qui és la Vida i ha mort i ha ressuscitat per a la salvació de tota la humanitat. I nosaltres, l'Església de Crist, celebrem les exèquies d'una germana nostra que per la fe i el baptisme ha estat incorporada a la vida i a la salvació de Crist. El qui creu en Crist, el qui és de Crist té la vida eterna.

La Marisa ens ha deixat. El misteri de la mort s'ha fet present en la seva existència. La mort sempre ens colpeja. Certament el misteri de la mort ens aclapara; i ens aclapararia del tot, si no hi hagués l'esclat de l'esperança. Els cristians som els qui enmig del nostre món —de vegades massa tancat al misteri de Déu— tenim la gosadia de creure en el Déu que és Amor. I aquesta afirmació cabdal ens transforma la vida i és capaç de transformar la mirada davant el misteri de la mort. La mort per al cristià no és el final, sinó una porta oberta a l'esperança; l'esperança de l'amor més fort que la mort.

La Marisa és un testimoni de fe cristiana per a tots nosaltres. La fe cristiana no ha estat per a ella una realitat més de la seva existència, sinó la realitat central, des de la qual ha brotat tota la seva relació amb Déu, amb els altres, amb la societat, amb el món. Les paraules del papa Benet XVI són expressió clara de l'opció de fe de la Marisa: *«Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (Deus caritas est, 1).*

Horitzó nou a la vida, direcció decisiva, vet aquí el que aporta la fe cristiana a cada persona que obre el seu cor a Jesucrist, el Salvador de la humanitat. Horitzó nou i direcció decisiva és el que anhela tot cor humà. No hem estat creats per al no-res, per al buit, per al sense-sentit... El nostre cor, el cor de tota persona humana, té set de veritat i d'amor, de pau i de felicitat. La lluita dels homes i dones per aquest món en la recerca de la veritat i de l'amor no és un camí vers una utopia, sinó un camí vers un rostre humà, el de Jesús, en el qual veiem i descobrim en plenitud el rostre de l'únic Déu vertader en la unitat de l'Amor etern: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. La lluita dels homes i dones per aquest món no és una lluita sense esperar la victòria, perquè la mort tot ho desfà; la victòria de Crist sobre el pecat i la mort és la victòria de la humanitat, és la victòria del qui creu en Jesús. D'aquesta manera ens ho ha dit sant Pau en el fragment de la carta als Romans que hem escoltat: *Així com el pecat imperava amb la mort, ara impera la gràcia, que ens fa justos i ens duu a la vida eterna, per Jesucrist, el nostre Senyor.*

Jesucrist és la nostra esperança viva. En ell hem descobert i sabem, amb la certesa que dona la fe, que a la fi no subsisteix el mal i el pecat, la mort i el no-res, sinó la llum. Al final subsisteixen solament la llum i la vida! No subsisteix el poder del mal i de la mort, sols subsisteix Déu! I aquest és el camí de l'esperança, caminant vers Déu, l'únic Déu, que és Amor i Vida, amor etern, vida eterna.

Un camí de fe és el que ha recorregut la nostra germana Marisa, i tots nosaltres volem acomiadar-la de la millor manera possible, com a ella li agradaria, posant la

mirada en Crist, el Senyor, el qui ella en la seva vida ha cercat sempre d'estimar i de servir en la comunió de l'Església.

La vida per aquest món de la Marisa ha estat curta en els anys, però intensa en la donació i el servei; era una noia de caràcter tenaç, activa, superordenada, servicial, de fe sòlida, joiosa i esperançada; per això ens dol que ens hagi deixat tan aviat, ens dol de no tenir-la més temps com a companya en el camí de l'aventura humana, de l'aventura de la fe.

Ens dol que ens hagi deixat, perquè era un puntal per a la seva mare, l'Angelina, una veritable amiga per a la seva germana i el seu cunyat; una segona mare per als seus nebots; una confident per a alguns dels seus familiars.

Ens dol que ens hagi deixat perquè la diòcesi de Vic perd una col·laboradora de primera fila, com a catequista, com a membre del Consell Pastoral Diocesà, com a secretària del Consell Pastoral d'aquesta parròquia de la Mare del Diví Pastor. Vull recordar el seu treball en l'organització de l'acolliment dels joves d'altres diòcesis del món en camí a la Jornada Mundial de la Joventut.

Ens dol que ens hagi deixat, perquè ha estat una catequista per vocació, que havia entès perfectament que transmetre la fe als infants i als joves i als adults és una tasca fonamental per a la qual calia formar-se, i així ho feia. La Delegació Episcopal de Catequesi del nostre bisbat trobarà a faltar una col·laboradora de primer ordre. El Secretariat Interdiocesà de Catequesi trobarà a faltar una catequista que ha participat en les escoles d'estiu des de primera hora i en les Jornades Interdiocesanes de Formació. En aquestes trobades tothom podia veure que la Marisa, a més de seguir les sessions de treball, estava sempre a punt per a ajudar els organitzadors.

Ens dol que ens hagi deixat en el camp professional, en concret a la Universitat de Vic, on ha deixat el testimoni de la feina ben feta amb intel·ligència, generositat i compromís.

Ens dol que ens hagi deixat tan aviat, però també al mateix temps el nostre dolor es converteix en acció de gràcies a Déu, font de tot do i de tot bé, per la persona, la vida i el testimoni de la Marisa, que ens ha mostrat que la vida amarada de la fe pot ser sempre un servei eficient, des de la senzillesa.

En l'evangeli hem escoltat les paraules de Jesús amb les quals ens convida a vetllar en l'esperança. La saviesa cristiana és la que ens fa descobrir i viure la veritat de la vida com a camí vers la trobada amb el Senyor. La fe ens diu que la mort és quelcom més que l'acabament de la vida corporal. La fe cristiana ens diu que el moment de la mort és el de la trobada amb el Senyor. I aquesta és l'esperança: la mort és la trobada amb el Senyor. Com deia sant Agustí: «Déu ha donat tal gràcia a la fe, que la mort, tan contrària a la vida, s'ha convertit en un mitjà per a passar a la vida» (*La Ciutat de Déu, XIII, 5*).

Jesús ens exhorta a vetllar amb els llums encesos per a rebre'l; és a dir, ens convida a tenir sempre en el nostre cor la fe, l'esperança i la caritat. Però aquesta fe, esperança i caritat no són mers sentiments, sinó que, quan són autèntiques virtuts en el cor, es noten en la vida, en l'amor actiu envers Déu i els germans, en concret en la pregària, expressió de la fe i que manté viva l'esperança, i en el servei fruit de la caritat envers els germans.

I aquestes paraules de Jesús són també per a nosaltres raó d'esperança en el traspàs de la nostra germana Marisa. Ella sempre ha volgut viure la seva fe i comunicar-la als altres, sempre ha estat fidel a la pregària personal i, en el si de

l'Església, ha rebut els sagraments de vida; ella sempre, com ja he dit, ha estat servidora dels germans.

Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un, ens ha dit Jesús. I aquesta és la nostra gran esperança en aquests moments de dolor: el Senyor ha trobat la Marisa vetllant. I ell mateix, purificant-la amb la seva misericòrdia, l'ha convidada al banquet de les noces eternes. I ell mateix la serveix en el convit de l'Amor etern, l'amor que mai no s'esgota, perquè té la seva font en el Déu etern i veritable.

Germans estimats, que el nostre dolor es transfiguri en esperança. Que la nostra vida s'il·lumini amb la fe. Que la caritat transformi la nostra vida. Posem la mirada en la pàtria definitiva; mirem els qui ens han precedit, com han viscut i quin testimoni ens han deixat. Nosaltres ara encomanem a la misericòrdia de Déu la nostra germana, la qual tota la seva vida per aquest món ha format part de la gran família dels fills de Déu. L'encomanem perquè el Senyor usi de la seva misericòrdia envers ella i la purifiqui de totes les mancances i tots els pecats que, com a humana, hagi pogut tenir i li doni, ja ara, la plenitud de la vida eterna. L'encomanem a Maria, Mare del Diví Pastor, titular i patrona d'aquesta parròquia, on ella celebrava els misteris de la fe i on nosaltres oferim a Déu la millor pregària, l'Eucaristia, pel seu etern descans. Amén.